

PCP (1982)

O Marksizmie-Leninizmie-Maoizmie

W piecu walki klasowej ideologia międzynarodowego proletariatu wyłoniła się jako marksizm, następnie rozwinęła się w marksizm-leninizm, a później w marksizm-leninizm-maoizm. Zatem naukowa ideologia proletariatu, wszechpotężna gdyż jest prawdziwa, ma trzy etapy lub punkty zwrotne w swoim dialektycznym procesie rozwoju: 1) marksizm, 2) leninizm i 3) maoizm. Te trzy etapy są częścią tej samej jedności, która rozpoczęła się wraz z Manifestem Komunistycznym sto czterdzieści lat temu, wraz z heroiczną epopeją walki klasowej, w zaciekłych i owocnych dwuliniowych zmaganiach w samych partiach komunistycznych oraz w tytanicznej pracy myśli i działań, które może wygenerować tylko klasa robotnicza. Dziś wyróżniają się trzy niegasnące światła: Marks, Lenin i Mao Tse-tung, którzy poprzez trzy wielkie skoki uzbroili nas w niezwyciężoną ideologię marksizmu-leninizmu-maoizmu, która obecnie jest szczególnie maoizmem.

Niemniej jednak, podczas gdy marksizm-leninizm uzyskał uznanie swojej uniwersalnej ważności, maoizm nie jest w pełni uznawany za trzeci etap. Niektórzy po prostu zaprzeczają jego istnieniu, podczas gdy inni akceptują go jedynie jako "myśl Mao Tse-tunga". Zasadniczo oba stanowiska, z oczywistymi różnicami między nimi, zaprzeczają ogólnemu rozwojowi marksizmu dokonanemu przez Przewodniczącego Mao Tse-tunga. Zaprzeczanie "izmowemu" charakterowi maoizmu zaprzecza jego uniwersalnej ważności, a w konsekwencji jego kondycji jako trzeciego, nowego i nadrzędnego etapu ideologii międzynarodowego proletariatu: Marksizm-Leninizm-Maoizm szczególnie Maoizm, który podtrzymujemy, bronimy i stosujemy.

Jako WPROWADZENIE, aby lepiej zrozumieć maoizm i konieczność walki o niego, przypomnijmy sobie Lenina. Nauczył nas, że w miarę jak rewolucja posuwała się na Wschód, wyrażała specyficzne warunki, które, choć nie negowały zasad ani praw, były nowymi sytuacjami, których marksizm nie mógł zignorować, ryzykując narażenie rewolucji na klęskę. Bez względu na wrzawę przeciwko temu, co nowe, ze strony pedantycznych i książkowych intelektualistów, którzy są nafaszerowani liberalizmem i fałszywym marksizmem, jedyną sprawiedliwą i poprawną rzeczą do zrobienia jest zastosowanie marksizmu do konkretnych warunków i rozwiązanie nowych sytuacji i problemów, przed którymi z konieczności staje każda rewolucja. W obliczu przerażonej i faryzejskiej "obrony ideologii, klasy i ludu", którą głoszą rewizjoniści, oportuniści i renegaci, lub wściekłych ataków na marksizm przez zbrutalizowanych akademików i oszustów starego porządku, którzy są upodleni przez zgniłą burżuazyjną ideologię i ślepo bronią starego społeczeństwa, na którym

pasożytną. Lenin powiedział również wyraźnie, że rewolucja na Wschodzie przyniesie nowe i wielkie niespodzianki, ku większemu zdumieniu czcicieli podążania tylko dobrze wydeptanymi ścieżkami, którzy nie są w stanie dostrzec nowego i jak wszyscy wiemy, ufał wschodnim towarzyszom, że rozwiążą problemy, których marksizm jeszcze nie rozwiązał.

Co więcej, musimy dobrze pamiętać, że kiedy towarzysz Stalin słusznie i poprawnie stwierdził, że weszliśmy w etap leninizmu jako rozwoju marksizmu, pojawiła się również opozycja ze strony tych, którzy rozdzielali szaty w rzekomej obronie marksizmu. Byli też tacy, którzy twierdzili, że leninizm ma zastosowanie tylko do krajów zacofanych. Ale w trakcie walki praktyka uświęciła leninizm jako wielki rozwój marksizmu, a tym samym ideologia proletariacka zwyciężyła w obliczu świata jako marksizm-leninizm.

Dziś maoizm stoi w obliczu podobnej sytuacji. Wszystkie nowe rzeczy, takie jak marksizm, zawsze rozwijały się poprzez walkę i podobnie maoizm przejdzie przez nią i zostanie uznany.

Jeśli chodzi o KONTEKST, w którym rozwijał się Przewodniczący Mao Tse-tung i wykuwał maoizm, na poziomie międzynarodowym był on wynikiem imperializmu, wojen światowych, międzynarodowego ruchu proletariackiego, ruchu narodowowyzwoleńczego, walki między marksizmem a rewizjonizmem oraz przywrócenia kapitalizmu w ZSRR. W obecnym stuleciu należy podkreślić trzy wielkie historyczne punkty zwrotne: po pierwsze, rewolucję październikową z 1917 r., która otworzyła erę światowej rewolucji proletariackiej; po drugie, triumf rewolucji chińskiej w 1949 r., który zmienił układ sił na korzyść socjalizmu; i po trzecie, wielką proletariacką rewolucję kulturalną, która rozpoczęła się w 1966 r. jako kontynuacja rewolucji pod dykturą proletariacką w celu utrzymania rewolucyjnego kursu w kierunku komunizmu. Wystarczy podkreślić, że Przewodniczący Mao przeprowadził dwóm z tych chwalebnych historycznych wyczynów.

W Chinach, jako centrum światowej rewolucji, maoizm został konkretnie wyrażony w najbardziej złożonej konwergencji sprzeczności oraz intensywnej i bezwzględnej walce klasowej, która była naznaczona aspiracjami imperialistycznych mocarstw do rozdarcia i podzielenia Chin po upadku Imperium Mandżurskiego (1911), ruchu antyimperialistycznego z 1919 roku, rewolty wielkich mas chłopskich, dwadzieścia dwa lata walki zbrojnej rewolucji demokratycznej, wielka rywalizacja o budowę

i rozwój socjalizmu oraz dziesięć lat rewolucyjnych burz o kontynuację rewolucji kulturalnej, a także najostrzejsza dwuliniowa walka w Komunistycznej Partii Chin, zwłaszcza przeciwko rewizjonizmowi. Wszystko to odbywało się w ramach opisanej powyżej sytuacji międzynarodowej. Z tego zbioru historycznych czynów musimy wyodrębnić cztery wydarzenia o niezwykłym znaczeniu: Założenie Komunistycznej Partii Chin (KPCh) w 1921 r.; powstanie Jesienne Żniwa, które zapoczątkowało drogę ze wsi do miasta w 1925 r.; założenie Republiki Ludowej w 1949 r.; oraz Wielka Proletariacka Rewolucja Kulturalna (WPRK) w latach 1966-1976; we wszystkich tych wydarzeniach Przewodniczący Mao był protagonistą i uznanym przywódcą chińskiej rewolucji.

Na podstawie biografii Przewodniczącego Mao Tse-tunga możemy powiedzieć, że urodził się 26 grudnia 1893 r., otwierając oczy na wzburzony świat spalony płomieniami wojny; syn chłopów, miał siedem lat, gdy rozpoczęły się "Bunt Bokserów"; student Kolegium Nauczycielskiego, był w osiemnastym roku życia, gdy imperium upadło, a on zaciągnął się jako żołnierz, by później stać się wielkim organizatorem chłopów i młodzieży w Hunan, jego rodzinnej prowincji. Założyciel partii komunistycznej i Armii Czerwonej robotników i chłopów, ustanowił ścieżkę otaczania miast ze wsi, rozwijając wojnę ludową jako wojskową teorię proletariatu. Był teoretykiem Nowej Demokracji i założycielem Republiki Ludowej; promotorem Wielkiego Skoku Naprzód i rozwoju socjalizmu; przywódcą walki ze współczesnym rewizjonizmem Chruszczowa i jego popleczników, przywódcą i szefem Wielkiej Proletariackiej Rewolucji Kulturalnej. Są to kamienie milowe życia poświęconego całkowicie i wyłącznie rewolucji. Proletariat widział trzy gigantyczne triumfy w tym stuleciu: Dwa z nich należą do Przewodniczącego Mao, a jeśli jeden jest wystarczającą chwałą, to dwa są jeszcze większą.

Jeśli chodzi o TREŚĆ maoizmu, o jego istotę, musimy zwrócić uwagę na następujące podstawowe kwestie:

## **1. Teoria**

Marksizm składa się z trzech części: filozofii marksistowskiej, marksistowskiej ekonomii politycznej i socjalizmu naukowego. Rozwój wszystkich tych trzech elementów daje początek wielkiemu skokowi jakościowemu marksizmu jako całości, jako jedności na wyższym poziomie, co oznacza nowy etap. W związku z tym istotną

rzeczą jest wykazanie, że Przewodniczący Mao, jak widać w teorii i praktyce, wygenerował taki wielki skok jakościowy. Podkreślmy to w następujących punktach: W filozofii marksistowskiej rozwinął istotę dialektyki, prawo sprzeczności, ustanawiając je jako jedyne fundamentalne prawo; a poza tym jego głębokie dialektyczne zrozumienie teorii wiedzy, której centrum stanowią dwa przeskoki składające się na jej prawo (od praktyki do wiedzy i odwrotnie, ale z wiedzą do praktyki jako główną). Podkreślamy, że po mistrzowsku zastosował prawo sprzeczności w polityce; a ponadto przyniósł filozofię masom ludzi, wypełniając zadanie pozostawione przez Marksa.

W marksistowskiej ekonomii politycznej przewodniczący Mao zastosował dialektykę do analizy relacji między bazą a nadbudową, a kontynuując walkę marksizmu-leninizmu z rewizjonistyczną tezą o "siłach wytwórczych", doszedł do wniosku, że nadbudowa, świadomość, może modyfikować bazę i że dzięki władzy politycznej można rozwinąć siły wytwórcze. Rozwijając leninowską ideę, że polityka jest skoncentrowanym wyrazem ekonomii, ustalił, że polityka musi być pod kontrolą (dotyczy to wszystkich poziomów) i że praca polityczna jest linią życia pracy ekonomicznej; co prowadzi nas do prawdziwej obsługi ekonomii politycznej, a nie tylko prostej polityki gospodarczej.

Pomimo swojego znaczenia, kwestią, która jest często pomijana, zwłaszcza przez tych, którzy stoją w obliczu demokratycznych rewolucji, jest maoistowska teza o biurokratycznym kapitalizmie; to znaczy kapitalizmie, który jest rozwijany w uciskanych narodach przez imperializm wraz z różnymi stopniami feudalizmu, a nawet etapami przedfeudalnymi. Jest to istotny problem, głównie w Azji, Afryce i Ameryce Łacińskiej, ponieważ dobre rewolucyjne przywództwo wynika z jego zrozumienia, zwłaszcza gdy konfiskata biurokratycznego kapitału stanowi ekonomiczną podstawę do przeprowadzenia rewolucji socjalistycznej jako drugiego etapu.

Ale najważniejsze jest to, że Przewodniczący Mao Tse-tung rozwinął ekonomię polityczną socjalizmu. Najważniejsza jest jego krytyka budowy socjalizmu w Związku Radzieckim, a także jego tezy na temat tego, jak rozwijać socjalizm w Chinach: Przyjmując rolnictwo jako podstawę, a przemysł jako wiodącą siłę gospodarczą, promując industrializację kierowaną relacjami między przemysłem ciężkim, lekkim i rolnictwem; przyjmując przemysł ciężki jako centrum budowy gospodarczej i jednocześnie zwracając pełną uwagę na przemysł lekki i rolnictwo.

Należy podkreślić Wielki Skok Naprzód i warunki jego realizacji: Po pierwsze, linia polityczna, która nadaje mu sprawiedliwy i prawidłowy kurs; po drugie, małe, średnie i duże formy organizacyjne, odpowiednio w większej lub mniejszej ilości; po trzecie, wielki napęd, gigantyczny wysiłek mas ludzkich, aby go uruchomić i doprowadzić do sukcesu, skok naprzód, którego wyniki są cenione bardziej ze względu na uruchomiony nowy proces i jego historyczną perspektywę niż jego bezpośrednie osiągnięcia, a także jego powiązanie z kolektywizacją rolnictwa i komunami ludowymi. Wreszcie, musimy dobrze pamiętać o jego naukach na temat obiektywizmu i subiektywizmu w rozumieniu i posługiwaniu się prawami socjalizmu, ponieważ kilka dekad socjalizmu nie pozwoliło mu zobaczyć jego pełnego rozwoju, a zatem lepszego zrozumienia jego praw i jego specyfikacji, a przede wszystkim związku, jaki istnieje między rewolucją a procesem gospodarczym, zawartym w hasle "uchwycić rewolucję i promować produkcję". Pomimo swojego transcendentalnego znaczenia, temu rozwojowi marksistowskiej ekonomii politycznej poświęcono niewiele uwagi.

W socjalizmie naukowym Przewodniczący Mao dalej rozwijał teorię klas społecznych, analizując je na płaszczyźnie ekonomicznej, politycznej i ideologicznej. Podtrzymał rewolucyjną przemoc jako uniwersalne prawo bez żadnych wyjątków; rewolucję jako gwałtowne wyparcie jednej klasy przez drugą, ustanawiając w ten sposób wielką tezę, że "władza polityczna wyrasta z lufy karabinu". Rozwiązał kwestię podboju władzy politycznej w uciskanych narodach na drodze otaczania miast ze wsi, ustanawiając jej ogólne prawa. Zdefiniował i rozwinął teorię walki klasowej w socjalizmie, w której błyskotliwie wykazał, że antagonistyczna walka między proletariatem a burżuazją, między drogą socjalistyczną a kapitalistyczną oraz między socjalizmem a kapitalizmem trwa nadal. Że w socjalizmie nie było konkretnie określone, kto kogo pokona, że był to problem, którego rozwiązanie wymaga czasu, rozwoju procesu przywracania i przeciw-przywracania, aby proletariatus mógł zdecydowanie sprawować władzę polityczną poprzez dyktaturę proletariacką; i wreszcie, przede wszystkim, wspaniałe rozwiązanie historycznej transcendencji, Wielka Proletariacka Rewolucja Kulturalna jako kontynuacja rewolucji socjalistycznej pod dyktaturą proletariacką.

Te podstawowe pytania, prosto i wyraźnie sformułowane, ale znane i niezaprzeczalne, pokazują rozwój przez Przewodniczącego integralnych części marksizmu i oczywiste podniesienie marksizmu-leninizmu do nowego, trzeciego i wyższego etapu: Marksizmu-Leninizmu-Maoizmu, szczególnie Maoizmu.

Kontynuując tę krótką syntezę, przyjrzyjmy się innym szczegółowym punktom, które, choć wynikają z powyższego, powinny być rozważone, nawet jeśli tylko enumeratywnie, w celu podkreślenia i zwrócenia na nie należytej uwagi.

## **2. Nowa Rewolucja Demokratyczna.**

Po pierwsze, jest ona rozwinięciem marksistowskiej teorii państwa, ustanawiając trzy rodzaje dyktatur:

1) Dyktatura burżuazji, w starych burżuazyjnych demokracjach, takich jak Stany Zjednoczone, typ, w którym dyktatury uciskanych narodów, takich jak latynoamerykańskie, mogą zostać zasymilowane;

2) dyktatury proletariackie, takie jak te w Związku Radzieckim lub w Chinach przed uzurpacją władzy przez rewizjonistów; oraz

3) Nowa Demokracja, jako wspólna dyktatura oparta na sojuszu robotniczo-chłopskim, kierowana przez proletariat na czele z Partią Komunistyczną, która powstała w Chinach podczas rewolucji demokratycznej i która jest dziś konkretnie wyrażana w Peru poprzez Komitety Ludowe, na obszarach bazowych i w tworzącej się Ludowej Republice Nowej Demokracji. Zasadnicze znaczenie ma podkreślenie, w ramach tego rozwoju teorii państwa, kluczowego rozróżnienia między systemem państwowym jako dyktaturą klasy lub klas sprawujących władzę polityczną, która jest główna, a systemem rządów, który jest rozumiany jako organizacja sprawowania władzy politycznej.

Z drugiej strony, Nowa Demokracja, jedno z niezwykłych osiągnięć Przewodniczącego Mao, po mistrzowsku materializuje dla nas rewolucję burżuazyjną nowego typu, którą może poprowadzić tylko proletariat. Podsumowując, jest to rewolucja demokratyczna w nowej erze światowej rewolucji proletariackiej, w której ewoluujemy. Nowa Rewolucja Demokratyczna implikuje nową gospodarkę, nową politykę i nową kulturę, oczywiście obalając stary porządek i podtrzymując nowy za pomocą broni, co jest jedynym sposobem na przekształcenie świata.

Na koniec należy podkreślić, że Nowa Demokracja jest rewolucją demokratyczną. Chociaż wypełnia głównie zadania demokratyczne, uzupełnia również niektóre

zadania socjalistyczne, tak że kwestia dwóch etapów, demokratycznego i socjalistycznego, która odpowiada krajom takim jak nasz, jest dokładnie rozwiązana poprzez zagwarantowanie, że po zakończeniu etapu demokratycznego będzie kontynuowana jako rewolucja socjalistyczna, bez żadnych przerw i zakłóceń.

### **3. Trzy instrumenty.**

Problem budowy instrumentów rewolucji stawia Partię przed problemem zrozumienia wzajemnych powiązań między Partią, armią i zjednoczonym frontem; a także zrozumienia i prawidłowego radzenia sobie z wzajemnie powiązaną konstrukcją tych trzech instrumentów w trakcie wojny lub w obronie nowego państwa opartego na sile uzbrojonego ludu, wyrażając w ten sposób sprawiedliwe i prawidłowe zadanie przywództwa. Ich budową kieruje zasada, że sprawiedliwa i poprawna linia ideologiczna decyduje o wszystkim, i to na tej ideologiczno-politycznej podstawie konstrukcja organizacyjna jest jednocześnie rozwijana w środku walki między linią proletariacką a linią burżuazyjną oraz w burzy walki klasowej, głównie w wojnie, jako głównej formie bieżącej lub potencjalnej walki.

Jeśli chodzi o partię, przewodniczący Mao zaczyna od konieczności istnienia partii komunistycznej, partii nowego typu, partii proletariatu. Dziś powiedzielibyśmy partia marksistowsko-leninowsko-maoistowska: partia, której celem jest zdobycie władzy politycznej i jej obrona, a zatem jest nierozzerwalnie związana z wojną ludową, aby ją zainicjować, rozwinąć lub prowadzić w celu obrony. Partia podtrzymywana przez masy ludowe, czy to poprzez wojnę ludową, która jest wojną mas, czy przez zjednoczony front, który będąc frontem klasowym, opiera się na szerokich masach. Partia rozwija się i zmienia w zależności od etapów rewolucji i okresów, jakie te etapy mogą mieć. Motorem jej rozwoju jest sprzeczność, która materializuje się w jej sercu jako walka dwóch linii, linii proletariackiej i linii burżuazyjnej lub ogólnie nieproletariackiej, która jest w istocie i głównie walką z rewizjonizmem. Prowadzi to do decydującego znaczenia ideologii w życiu partii i do rozwoju kampanii naprawczych, które służą większemu dostosowaniu wszystkich systemów organizacji partyjnych i członkostwa do sprawiedliwych i poprawnych linii ideologicznych i politycznych, gwarantując przewagę linii proletariackiej i utrzymując przywództwo partii w żelaznym uścisku. Partia służy ustanowieniu władzy politycznej proletariatu jako wiodącej klasy Nowej Demokracji, a przede wszystkim ustanowieniu, wzmocnieniu i rozwojowi dyktatury proletariackiej, a poprzez rewolucje kulturowe

podbiciu wielkiego, ostatecznego celu: komunizmu. Z tego powodu Partia musi kierować wszystkim w sposób wszechstronny.

Armia rewolucyjna jest armią nowego typu. Jest to armia do wypełniania zadań politycznych, które Partia ustanawia zgodnie z interesami proletariatu i ludu. Ta cecha jest konkretnie wyrażona w trzech zadaniach: Walczyć, produkować, aby nie stanowić pasożytniczego ciężaru, i mobilizować masy. Jest to armia oparta na politycznym rozwoju ideologii proletariatu, od marksizmu-leninizmu-maoizmu (dzisiaj) i od ogólnej linii politycznej, a także wojskowej, którą Partia może ustanowić. Jest to armia oparta na ludziach, a nie na broni, armia, która wyrosła z mas, z którymi zawsze była związana, służąc im całym sercem, co pozwala jej poruszać się wśród ludzi jak ryba w wodzie. Bez armii ludowej lud nie ma nic, powiedział Przewodniczący Mao, jednocześnie ucząc nas konieczności absolutnego przywództwa Partii nad armią i jego wielkiej zasady: Partia dowodzi bronią i nigdy nie pozwolimy, aby było inaczej. Oprócz gruntownego ustanowienia zasad i norm dotyczących budowy nowego typu armii, sam przewodniczący wezwał do zapobiegania wykorzystywaniu armii do przywrócenia kapitalizmu poprzez uzurpację przywództwa w drodze kontrrewolucyjnego zamachu stanu i, rozwijając tezę Lenina o milicji ludowej, przeprowadził dalej niż ktokolwiek inny ogólną politykę uzbrajania ludzi, otwierając w ten sposób wyłom i wskazując drogę do zbrojnego morza mas, które doprowadzi nas do ostatecznej emancypacji ludu i proletariatu.

To Przewodniczący Mao po raz pierwszy opracował kompletną teorię zjednoczonego frontu i ustanowił jego prawa. Front klas społecznych oparty na sojuszu robotniczo-chłopskim jako gwarancji hegemonii proletariatu w rewolucji, któremu przewodzi proletariat reprezentowany przez partię komunistyczną; w syntezie, zjednoczony front pod przywództwem partii komunistycznej, zjednoczony front wojny ludowej, rewolucji, zdobycia władzy przez proletariat i lud. Podsumowując, zjednoczony front to zgrupowanie sił rewolucyjnych przeciwko siłom kontrrewolucyjnym w celu prowadzenia walki między rewolucją a kontrrewolucją, głównie poprzez zbrojną wojnę ludową. Zjednoczony front, oczywiście, nie jest taki sam na każdym etapie rewolucji, a ponadto ma swoje specyfikacje w zależności od różnych okresów historycznych każdego etapu; podobnie, zjednoczony front w konkretnej rewolucji nie jest równy temu na poziomie światowym, chociaż oba podlegają tym samym ogólnym prawom. Poza tym ważne jest, aby podkreślić związek między frontem a państwem, który Przewodniczący Mao ustanowił, gdy rozwijała się wojna oporu

przeciwko Japonii, stwierdzając, że zjednoczony front jest formą wspólnej dyktatury, kwestią, która zasługuje na szczególne zbadanie przez tych, którzy stoją w obliczu demokratycznych rewolucji.

#### **4. Wojna ludowa**

Wojna ludowa jest teorią militarną międzynarodowego proletariatu; po raz pierwszy w systematycznej i kompletnej formie podsumowano w niej teoretyczne i praktyczne doświadczenie walk, działań wojskowych i wojen prowadzonych przez proletariatus, a także długotrwałe doświadczenie ludowej walki zbrojnej, a zwłaszcza nieustannych wojen w Chinach. To dzięki Przewodniczącemu Mao proletariatus osiągnął swoją teorię wojskową; niemniej jednak w tej kwestii panuje wiele zamieszania i nieporozumień. Wiele z nich wynika z tego, jak postrzegana jest wojna ludowa w Chinach. Ogólnie rzecz biorąc, jest ona traktowana drwiąco i pogardliwie po prostu jako wojna partyzancka; już samo to oznacza brak zrozumienia. Przewodniczący Mao wskazał, że wojna partyzancka osiąga charakter strategiczny; ale ze względu na jej zasadniczą płynność, rozwój wojny partyzanckiej nie jest rozumiany tak, jak istnieje, jak rozwija mobilność, wojnę ruchów, pozycji, jak rozwija wielkie plany strategicznej ofensywy i zajęcia małych, średnich i dużych miast, z milionami mieszkańców, łącząc atak z zewnątrz z powstaniem od wewnątrz. Tak więc, podsumowując, cztery okresy rewolucji chińskiej, a głównie od wojny agrarnej do ludowej wojny wyzwoleniczej, biorąc pod uwagę antyjapońską wojnę oporu między nimi, pokazują różne aspekty i złożoność wojny rewolucyjnej prowadzonej przez ponad dwadzieścia lat wśród ogromnej populacji oraz ogromnej mobilizacji i udziału mas. W tej wojnie są przykłady każdego rodzaju; a to, co jest najważniejsze, zostało wyjątkowo przestudiowane, a jego zasady, prawa, strategia, taktyka, zasady itp. mistrzowsko ustalone. Dlatego to właśnie w tym bajecznym tyglu i na tym, co zostało ustanowione przez marksizm-leninizm, Przewodniczący Mao opracował wojskową teorię proletariatus: Wojnę Ludową.

Musimy w pełni pamiętać, że później sam Przewodniczący Mao, świadomy istnienia bomb atomowych i pocisków rakietowych oraz tego, że Chiny już je posiadają, podtrzymywał i rozwijał wojnę ludową, aby prowadzić ją w nowych warunkach broni atomowej oraz wojny z mocarstwami i supermocarstwami. Podsumowując, wojna ludowa jest bronią proletariatus i ludu, nawet w obliczu wojen atomowych.

Kluczową i decydującą kwestią jest zrozumienie uniwersalnej ważności wojny ludowej i jej późniejszego zastosowania, biorąc pod uwagę różne rodzaje rewolucji i specyficzne warunki każdej z nich. Aby wyjaśnić tę kluczową kwestię, ważne jest, aby wziąć pod uwagę, że żadne powstanie, takie jak to w Piotrogradzie, antyfaszystowski opór czy europejskie ruchy partyzanckie podczas II wojny światowej, nie zostały powtórzone, a także biorąc pod uwagę walki zbrojne, które są obecnie prowadzone w Europie. W ostatecznym rozrachunku Rewolucja Październikowa była nie tylko powstaniem, ale i wojną rewolucyjną, która trwała kilka lat. W związku z tym w krajach imperialistycznych rewolucja może być postrzegana jedynie jako wojna rewolucyjna, która dziś jest po prostu wojną ludową.

Wreszcie, dziś bardziej niż kiedykolwiek, my, komuniści i rewolucjoniści, proletariat i lud, musimy się wykuć: "Tak. Jesteśmy zwolennikami teorii wszechmocy wojny rewolucyjnej. To nie jest złe, to jest dobre. To jest marksistowskie"; co oznacza trzymanie się niezwykłości wojny ludowej.

## **5. Wielka Proletariacka Rewolucja Kulturalna**

Wielka Proletariacka Rewolucja Kulturalna w perspektywie historycznej jest najbardziej transcendentalnym rozwinięciem marksizmu-leninizmu dokonany przez Przewodniczącego Mao; jest rozwiązaniem wielkiego nierozwiązanego problemu kontynuacji rewolucji pod dyktando proletariatu: "Reprezentuje głębszy i szerszy nowy etap w rozwoju rewolucji socjalistycznej w naszym kraju".

Jak przedstawiała się sytuacja? Jak stwierdzono w Decyzji Komunistycznej Partii Chin w sprawie Wielkiej Proletariackiej Rewolucji Kulturalnej: "Choć obalona, burżuazja nadal stara się wykorzystać stare idee, kulturę, nawyki i sposoby klas wyzyskujących, aby zdeprawować masy i podbić umysły ludzi w swoich dążeniach do przywrócenia swojej władzy. Proletariat musi postępować dokładnie odwrotnie: Musi zadawać bezlitosne, frontalne ciosy wszystkim wyzwaniom rzucanym przez burżuazję na arenie ideologicznej i zmieniać duchowy skład całego społeczeństwa przy użyciu własnych nowych idei, kultury, nawyków i sposobów. Naszym obecnym celem jest zmiżdżenie, poprzez walkę, tych, którzy zajmują czołowe stanowiska i podążają kapitalistyczną drogą, krytykowanie i odrzucanie reakcyjnych burżuazyjnych "autorytetów" w dziedzinach akademickich, krytykowanie i odrzucanie ideologii burżuazji i innych klas wyzyskujących oraz przekształcanie edukacji, literatury i sztuki oraz pozostałych obszarów nadbudowy, które nie

odpowiadają ekonomicznej podstawie socjalizmu, w celu ułatwienia konsolidacji i rozwoju systemu socjalistycznego".

To właśnie w tych warunkach wybuchł najbardziej wstrząsający proces polityczny i największa masowa mobilizacja, jaką kiedykolwiek widział świat, a której cele zostały w ten sposób nakreślone przez Przewodniczącego Mao: "Obecna WPRK jest całkowicie konieczna i aktualna, aby skonsolidować dyktaturę proletariacką, zapobiec przywróceniu kapitalizmu i zbudować socjalizm".

Podkreślamy również dwie kwestie:

1) WPRK oznacza punkt zwrotny w rozwoju dyktatury proletariackiej w kierunku zapewnienia proletariatowi władzy politycznej, konkretnie wyrażonej w Komitetach Rewolucyjnych; oraz

2) Przywrócenie kapitalizmu w Chinach po kontrrewolucyjnym zamachu stanu w 1976 r. nie jest zaprzeczeniem WPRK, ale jest wyraźnie częścią sporu między przywróceniem a kontrrestytucją, a wręcz przeciwnie, pokazuje nam transcendentalne historyczne znaczenie WPRK w nieubłagany marszu ludzkości w kierunku komunizmu.

## **6. Rewolucja światowa.**

Przewodniczący Mao podkreśla znaczenie światowej rewolucji jako jedności, opierając się na tym, że rewolucja jest głównym trendem, podczas gdy rozkład imperializmu jest coraz większy każdego dnia, a rola odgrywana przez masy rośnie z każdym rokiem, masy, które sprawiają i powinny sprawić, że ich transformująca i niepowstrzymana siła będzie odczuwalna, i powtarza wielką prawdę: Albo wszyscy osiągniemy komunizm, albo nikt. W tej konkretnej perspektywie, w erze imperializmu, wielki historyczny moment "następnych 50-100 lat", a w tym kontekście otwierający się okres walki z jankeskim imperializmem i sowieckim socjalimperializmem, papierowymi tygrysami, które walczą o hegemonię i grożą światu wojną atomową, w obliczu której, po pierwsze, musimy ją potępić, a po drugie, musimy przygotować się wcześniej, aby przeciwstawić się jej wojną ludową i dokonać rewolucji. Z drugiej strony, wychodząc od historycznego znaczenia uciskanych narodów, a ponadto z ich perspektywy zarówno w stosunkach gospodarczych, jak i politycznych, które ewoluują w związku z procesem rozkładu

imperializmu, Przewodniczący Mao postawił tezę, że "trzy światy wyznaczają siebie". Wszystko to prowadzi do konieczności opracowania strategii i taktyki światowej rewolucji. Niestety, wiemy niewiele lub prawie nic o pismach i wypowiedziach Przewodniczącego Mao na temat tych transcendentalnych kwestii; niemniej jednak, to bardzo niewiele, co jest znane, pokazuje wielkie perspektywy, które uważnie obserwował i wielkie zarysy, które musimy śledzić, aby zrozumieć i służyć proletariackiej rewolucji światowej.

## **7. Nadbudowa, ideologia, kultura i edukacja.**

Te i inne powiązane kwestie były subtelnie i dogłębnie badane przez Przewodniczącego Mao. Z tego powodu jest to również kolejna podstawowa kwestia, która zasługuje na uwagę.

Podsumowując, treści zawarte w tych fundamentalnych kwestiach wyraźnie pokazują każdemu, kto chce zobaczyć i zrozumieć, że mamy zatem nowy, trzeci i wyższy etap marksizmu: Maoizm; i że bycie marksistą w dzisiejszych czasach wymaga bycia Marksistą-Leninistą-Maoistą i szczególnie Maoistą.

Wszystko, co zostało wyjaśnione w treści, prowadzi nas do dwóch pytań:

Co jest fundamentalne w maoizmie? Władza polityczna jest fundamentalna w Maoizmie. Władza polityczna proletariatu, władza dyktatury proletariatu, władza oparta na sile zbrojnej kierowanej przez partię komunistyczną. Bardziej wyraźnie:

- 1) Władza polityczna pod przywództwem proletariatu w rewolucji demokratycznej;
- 2) Władza polityczna dyktatury proletariatu w rewolucji socjalistycznej i kulturalnej;
- 3) Władza polityczna oparta na sile zbrojnej kierowanej przez Partię Komunistyczną, podbita i broniona poprzez wojnę ludową.

A czym jest maoizm? Maoizm jest wyniesieniem marksizmu-leninizmu na nowy, trzeci i wyższy etap w walce o proletariackie przywództwo rewolucji demokratycznej, rozwój budowy socjalizmu i kontynuację rewolucji pod dyktaturą proletariatu jako proletariackiej rewolucji kulturalnej; kiedy imperializm pogłębia swój rozkład, a rewolucja stała się główną tendencją historii, pośród najbardziej

złożonych i największych wojen, jakie widziano do tej pory, oraz nieubłaganej walki ze współczesnym rewizjonizmem.

O WALCE WOKÓŁ MAOIZMU. Krótko mówiąc, walka w Chinach o ustanowienie myśli Mao Tse-tunga rozpoczęła się w 1935 r. na spotkaniu w Tsunyi, kiedy przewodniczący Mao objął przywództwo Komunistycznej Partii Chin. W 1945 r. VII Kongres zgodził się, że KPCh kieruje się marksizmem-leninizmem myśli Mao Tse-tunga, co zostało stłumione przez VIII Kongres, ponieważ przeważała na nim linia prawicowa. IX Kongres w 1969 r. wznowił WPRK i potwierdził, że CPC kieruje się Marksizmem-Leninizmem - myślą Mao Tse-tunga; to było tak daleko, jak się posunęło.

Na poziomie międzynarodowym zdobywał wpływy począwszy od lat pięćdziesiątych XX wieku; ale to dzięki WPRK intensywnie się rozprzestrzenił, a jego prestiż znacznie wzrósł, a Przewodniczący Mao został uznany za przywódcę światowej rewolucji i twórcę nowego etapu marksizmu-leninizmu; w ten sposób wiele partii komunistycznych przyjęło nazwę Marksizmu-Leninizmu - myśli Mao Tse-tunga. Na poziomie światowym Maoizm otwarcie stawiał czoła współczesnemu rewizjonizmowi, demaskując go dogłębnie i z całą mocą, a także uczynił to we własnych szeregach KPCh, co jeszcze bardziej podniosło wielki czerwony sztandar Przewodniczącego: Nowy, trzeci i nadrzędny etap ideologii międzynarodowego proletariatu. Obecnie (1988) maoizm stoi w obliczu potrójnego ataku rewizjonizmu sowieckiego, chińskiego i albańskiego. Ale dziś, nawet wśród tych, którzy uznają wielki wkład Przewodniczącego, w tym rozwój marksizmu, są tacy, którzy uważają, że wciąż jesteśmy na etapie marksizmu-leninizmu, a inni, którzy akceptują tylko myśl Mao Tse-tunga, ale w żadnym wypadku nie Maoizm.

W tym kraju, oczywiście, rewizjoniści, którzy podążają za pałeczką swoich różnych mistrzów, Gorbaczowa, Tenga, Alii czy Castro, nieustannie atakują maoizm; wśród nich należy potępić, zdemaskować i nieubłaganie zwalczać bezduszny rewizjonizm Del Prado i jego gangu, tak zwanej "Peruwiańskiej Partii Komunistycznej"; obrzydliwą dewocję samozwańczej "Komunistycznej Partii Peru, Patria Roja", która po podniesieniu się do rangi "wielkich maoistów" stała się sługami Tenga, po tym jak potępiła go, gdy został zdymisjonowany w 1976 r., a także antymaoizm tak zwanej "Izquierda Unida" (Zjednoczonej Lewicy), w której sercu roiło się od wszystkich rewizjonistycznych, a nawet antymarksistowskich stanowisk głoszonych przez fałszywych marksistów i oportunistów różnego rodzaju. Musimy podnieść maoizm

jako lustro odsłaniające rewizjonistów, aby walczyć z nimi bezlitośnie, pracując na rzecz rozwoju wojny ludowej i triumfu trwającej rewolucji demokratycznej, co jest nieuniknionym i nieusuwalnym zadaniem o charakterze strategicznym.

Komunistyczna Partia Peru, za pośrednictwem frakcji kierowanej przez przewodniczącego Gonzalo, który doprowadził do jej rekonstrukcji, przyjęła w 1966 r. marksizm-leninizm - myśl Mao Tse-tunga; w 1979 r. hasło "Podtrzymywać, bronić i stosować marksizm-leninizm - myśl Mao Tse-tunga!"; w 1981 r.: "W kierunku Maoizmu!"; a w 1982 r. uznał Maoizm za integralną część i nadrzędny rozwój ideologii międzynarodowego proletariatu: Marksizm-Leninizm-Maoizm. To dzięki wojnie ludowej zrozumieliśmy głębiej, co oznacza Maoizm i podjęliśmy uroczyste zobowiązanie do "podtrzymywania, obrony i stosowania Marksizmu-Leninizmu-Maoizmu, przede wszystkim Maoizmu!" i nieustraszenie pracować nad tym, by stał się on liderem i przewodnikiem światowej rewolucji, zawsze czerwonym i niegasnącym sztandarem, który jest gwarancją triumfu proletariatu, uciskanych narodów i ludów świata w ich nieubłagany, bojowy marsz żelaznych legionów ku złotemu i zawsze wspaniałemu celowi komunizmu.